

Emily a Vichřná

A
ZRÁDNÝ
VODOPÁD

LIZ KESSLEROVÁ

Albatros

Emily Vichrná

a zrádný vodopád

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.albatros.cz

www.albatrosmedia.cz

Liz Kesslerová

Emily Vichrná a zrádný vodopád – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Emily's
Vichrná

Emily Vichrná

A ZRÁDNÝ
VODOPÁD

Ilustrovala Lisa Horton

LIZ KESSLEROVÁ

Albatros

Přeložila Jindra Horynová

Text © Liz Kessler 2018
Illustrations © Liz Horton 2018
Translation © Jindra Horynová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-00-05583-1
ISBN e-knihy 978-80-00-05624-1 (1. zveřejnění, 2019)

*Tuto knihu jsem psala za dozvuků bombového
útoku v britském Manchesteru, městě,
kde jsem prožila dvacet let.*

*Nejmladší oběti bylo osm let, a když jsem knížku
dopisovala, bylo ještě mnoho dalších dětí v nemocnici.*

*V každé knize ze série o Emily Vichrné se setkáte
s různými skupinami, které jsou nějak zvláštní
a domnívají se, že nepotřebují hledat cestu,
jak překonat vzájemné odlišnosti, jak se naučit žít
a pracovat společně a vytvářet ve společnosti harmonii.*

*V tomto kontextu a v pevné víře, že příští generace
dokáže v našem nádherném světě konat dobro, věnuji
tuto knihu všem, kteří pracují na společném soužití
všech kolem sebe a věří, že nakonec zvítězí láska, cit
a pochopení pro druhé.*

*Zároveň využívám této příležitosti, abych se s vámi
podělila o heslo, kterým se řídím už téměř třicet let.*

Občas konej dobro nebo něco nesmyslně krásného.

Liz Kesslerová, 5. června 2017

PROLOG

První známkou potíží byl déšť.

Valil se jako řeka. Jako dravý proud. Jako když se lavina řítí dolů s tak divokou silou, až se zdá, že by mohla rozrazit zem vejpůl. Země se sice nejspíš nemůže rozlomit, ale taková vodní smršť by ji mohla úplně zaplavit.

Většina lidí se ale vůbec nedohaduje. Utíkají. Schovávají se. Sebe a své rodiny chrání, jak nejlépe mohou, v očekávání bouře, jakou ještě nikdy nikdo nezažil.

Jakou si nikdo zatím neuměl ani představit.

Taková bouře se dá rozpoutat jenom nějakou magickou silou. Země by nic podobného s tak obrovskou zuřivostí nevytvořila.

Děšť vůbec nepřestával, přšelo celé hodiny, pak už dny. S neutuchající silou bičoval oceán, jehož hladina se neustále zvedala. Padal do rozbouřených vln, zvedal je do výše jako horské štíty, aby je vzápětí svrhnul dolů a roztočil tak vodní víry. Obloha potemněla natolik, až se zdálo, jako by děšť zaplavil i samotné slunce.

A pak se děšť, podobný hladovému žraloku, který se s rozevřenými čelistmi vrhá na kořist, nebo čaroději, co našel dokonalou ingredienci pro svoje kouzlo, dostal právě tam, kam mířil: k malému ostrovu uprostřed oceánu, s méně než stovkou obyvatel.

Děšť pásl po *jediném* z nich.

Všude jinde obloha zesvětlala, jen nad tímto ostrovem ne. Vypadalo to, jako by se nad ním spojila všechna temnota světa, tma milionu nocí, černota nejzmučenějších duší. To vše vytvořilo jediný černočerný mrak.

Byl obrovitý, utkaný z látky vesmíru, která se rozprostřela nad ostrovem, aby ho celičkový pohltila.

Svět zadržel dech. Na vteřinu.

A výbuch! Jako by vyšlehl oheň z tlamy obrovského draka, temný mrak vypustil na ostrov demony. Dopadali na něj, doprovázeni ohňostrojem jisker, neboť kletba se naplnila.

Děšť se valil doprostřed ostrova tak prudce, že vyhloubil po celé jeho délce obrovský příkop.

Provazy vody stékaly všude kolem a bičovaly krajinu

tak silně, že zanechaly na okrajích ostrova drsné rozeklané útesy. Gigantické rozšklebené zuby se staly hradbou, která bránila v přístupu na ostrov, a vyloučila i možnost dostat se z něj pryč.

Zvedal se příliv a vypadalo to, že se obrovské rozbouřené vlny nikdy nezklidní.

Mrak nakonec dosáhl i na poslední břeh ostrova. Nejdelší a nejrovnější.

První dělová koule, plná deště, narazila na spodní okraj útesu tak tvrdě, že ho promáčkla.

Druhá prorazila otvor nad prvním. Ještě třikrát zaútočil mrak vodní koulí proti útesu, pokaždé o něco výš, jako by pronásledoval kořist až na vrchol.

Kdo ale byl tou kořistí?

Lidé ustupovali před útočícími koulemi. Každá exploze je zaháněla hlouběji a hlouběji do lesa na ostrově, kde nacházeli útočiště v jeskyních i na skrytých mýtinách.

Někteří z nich zahlédli obrysy veliké postavy, jakéhosi obra, který se nořil z vody.

Jiní zaslechli slova.

„...Zradil jsi...“

„...Měli jsme dohodu...“

„... Nikdy neodpustím...“

Slova se ztrácela v přívalech vody, které stoupaly výš a výš k vrcholu hory mezi útesy.

Děšť pomalu ztrácel svou prudkost a mrak do sebe nasával vlhkost z rozbouřených vln. Rostl a rostl, až postupně zahalil celý ostrov.

Konečně se obloha za ostrovem rozjasnila. Bylo po všem.

Zůstalo jen urputné vzdouvání moře a ostrov rozervaný na kusy, přikrytý hustou mlhou. Z útesu se hřmotně valil divoký vodopád. Vytvořil nepřekonatelnou bariéru v cestě k zálivu za ním.

Ti, kteří přežili, se opatrně soukali ze svých úkrytů, jen aby zjistili, že jsou uvězněni na ostrově mezi útesy a vodopádem. Byli odříznuti od světa. Opuštění. Zapomenuti.

A tak to zůstalo po víc než pět set let.

První kapitola

„Posloucháš mě, Emily?“

Když ke mně dolehl hlas mé nejlepší kamarádky, úplně jsem se lekla. Trhla jsem sebou a trochu si postříkala obličej. „Cože? Co je?“ koktala jsem. „Promiň, já snad na chvíli usnula!“

„Ha!“ smála se Shona. „Zřejmě se se mnou nudíš!“

„Ale ne, tak to není,“ protestovala jsem. „Jasně že ne. Jen jsem...“

„Strašně unavená,“ dokončila za mě.

„No, trochu jo,“ přiznala jsem. „Nezlob se.“

„Já se nezlobím,“ namítla. „S tím vším, co se na tebe šíleně valí jedno za druhým, se divím, že ještě vůbec držíš pohromadě.“

Měla pravdu. Teprve nedávno jsme se vrátili ze zeměpisné exkurze, z níž se vyklubala další dobrodružná akce v řadě. A řada mých riskantních dobrodružství je už docela dlouhá.

„Upřímně řečeno už moc ne,“ připustila jsem. „Když si to tak vezmeš, myslíš, že najdeš aspoň týden, kdy ze mě nechce vymáčknout duši mořská příšera nebo nejsem uvězněná se sirénami ve všemi zapomenuté jeskyňi na dně oceánu, případně nemusím tajně plout kolem kladivounů, aby mě nechytily a já mohla z Neptunova podmořského vězení vysvobodit tátu?“

Švihla ocasem a doplavala ke břehu. Shona je dokonalá mořská panna. Já tak trochu taky, ale ne pořád. Mně naroste rybí ocas, jen když se ponořím do vody. Na souši jsem normální holka.

Teď jsme byly u Duhových balvanů, což je naše oblíbené místo.

„O pár dnech bych věděla,“ řekla překvapivě. „Když se ti podařilo uniknout Neptunovu ďábelskému dvojčeti z polárního kraje, byl chvílku docela klídek!“

„To je fakt,“ smála jsem se. „Vrcholem všeho byla ta zeměpisná exkurze. Nejzábavnější činností mělo být zkoumání místních skalisek, a co čert nechtěl? Pod mořem jsem objevila přízračnou plachetnici a musela pak zachránit loď plnou cestujících, co uvízli na bájně Atlantidě!“

Shona se usmála, máchla rybím ocasem, a nad hladinou zazářily v duhovém oblouku kapky slané vody.

„Šílený!“ zhodnotila. „Potřebuješ oddech.“

„Asi jo,“ souhlasila jsem. „Aspoň trochu nicnedělání. Jaká je šance, že se to podaří?“

„No,“ zamračila se. „Malá. Mluvíme přece o *tobě!*“

Začala jsem na ni cákat vodu, a tak se smíchem zajela pod hladinu.

„Stejně mám pravdu,“ nedala se. „Jsi na dobrodružství závislá. Nedokážeš odolat.“

„Nedělám to schválně,“ protestovala jsem. „Já ho nevyhledávám. Vždycky se to tak prostě semele.“

„No jo,“ souhlasila. „Jsi jako magnet, který je přitahuje.“ Proplula kolem mě k hladkému balvanu a vytáhla se na něj. Usadila se, lehce kmitala rybím ocasem, rukou si projela vlasy, vyždímala z nich vodu a upravila je do úhledných pramenů.

Shona je jednou z mořských panen, kterým na takových věcech, jako jsou krásné vlasy, docela záleží. Než jsme se seznámily, chtěla se stát sirénou. Však to znáte, celé dny sedí na skále, nádherně zpívají a lákají rybáře, až je doženou k smrti v hlubinách. O něco později, když se mořští lidé a suchozemci navzájem trochu víc poznali, Shona změnila názor, ale pořád je pro ni důležité, aby dobře vypadala. Pokud jde o mě, tolik mi na tom nezáleží. Hlavně se ráda bavím. Problém je, že to většinou skončí... pořádným průšvihem.

„Když o tom tak přemýšlím,“ pokračovala, „co mají všechny ty riskantní akce společného? Nebo spíš, *kdo* je spojuje? Kromě tebe!“

Krátce jsem se zamyslela. „Řekla bych, že většinou jsi se mnou byla *ty*.“

„Přesně tak.“ Uhladila si vlasy a sklouzla zpátky do moře. „A proto nám oběma oficiálně nařizuju chvíli klidu dřív, než z nás zbude jen medúzovitý maglajz. Pojdme se na chvíli spláchnout.“

„Spláchnout?“

Pokrčila rameny. „No, dáchnout si, ale ve vodě. Tak šup, ruku na to? Zkusíme se nějakou dobu nudit! Dát si pauzu. Žádný dobrodružství.“

Začala kmitat rybím ocasem, aby se ve vodě udržela vzpřímená. Naznačila mi, ať to udělám stejně. Zvedla ruku. „Ty taky,“ poručila mi.

Švihla jsem ocasem, čelem k Shoně šlapala vodu a pravou ruku s otevřenou dlaní držela nahoře.

„OK, opakuj po mně,“ vyzvala mě. „Já, Emily Vichrná...“

Odkašlala jsem si. „Já, Emily Vichrná...“ potlačovala jsem smích.

„Přísahám...“

„Přísahám...“

„Že se nenechám zlákat žádným dobrodružstvím, rizikem ani tajuplnou záhadou, a to nejmíň celý měsíc.“

„Že se nenechám zlákat žádným dobrodružstvím, rizikem ani tajuplnou záhadou, a to nejmíň celý měsíc.“

Zvedla jedno obočí. „Myslíš, že to dokážeš?“

„Hrozně to potřebuju,“ odpověděla jsem.

„Švihlý!“ nadchla se. „Tak se pojď nudit!“

Zaculila jsem se a plácly jsme si na to. „Jdeme se nudit!“

Shona odplula k rodičům do Shiprocku. To je podmořské město, kde žijí mořští lidé. Není to daleko od nás. Já se vracela domů na večeri.

Žiju v Brightportu na lodi s mámou a tátou. Máma je sto procentně suchozemská a bydlí na horní palubě. Já tam bývám s ní, ale ráda se spouštím i na dolní palubu, která je pod vodou, takže tam může žít táta. Je totiž mořský muž a takhle to máme zařízené, abychom mohli bydlet všichni tři spolu.

Vytáhla jsem se z vody a usadila se na kraji lodě. Přitom jsem pozorovala, jak se mi třepotá rybí ocas. Stékaly z něj kapky vody a krásně se třpytily v odpoledním slunci. Pak začal ocas tuhnout, cítila jsem, jak mi v něm mravenčí, až nakonec zmizel a zase jsem měla nohy.

Možná si myslíte, že už bych na to měla být zvyklá. Poprvé jsem zjistila, že se ze mě ve vodě stává mořská panna, o něco víc než před rokem. To mi bylo dvanáct. Pořád ještě to ale ve mně vzbuzuje údiv pokaždé, když se to stane.

Naklonila jsem se přes bok lodi a vymačkala si vodu z vlasů. Pak jsem zamířila dovnitř.

Máma seděla se svojí nejlepší kamarádkou Millie na pohovce a listovaly nějakými časopisy.

„Ahoj, kulihrášku,“ pozdravila mě, když jsem vešla. „Jak ses měla?“

„Jo, fajn. Bylo to švihlý,“ odpověděla jsem. „Švihlý“ je Shonin oblíbený výraz, ale já ho taky ráda používám. Díky tomu si připadám jako skutečná mořská panna.

„Tak to je bezva, zlato.“

„Co děláte?“ zeptala jsem se přes rameno z kuchyně a nalila si pomerančový džus.

„Procházíme katalogy s nabídkou dovolené,“ odpověděla nonšalantně Millie.

„Vážně?“ Vzala jsem si pití a šla si sednout k nim. „Nevěděla jsem, že někam pojedeme.“

„Však nepojedeme,“ tvrdila máma.

„Ale ano,“ namítla Millie.

Zadívala jsem se na ni. Millie ke mně zvedla oči. „Maminka má DOCT,“ prohlásila s významným pohledem. Právě takovým provází skoro všechno, co říká. Po čase si toho člověk přestane všímat.

„Čeho máš dost, mami?“ chtěla jsem vědět. „Nejsi v pohodě? Něco s tátou?“

Máma mávla rukou. „Nic se neděje.“

„Ale Millie říkala...“

„Že má DOCT, ne dost,“ přerušila mě Millie. „Myslíš snad, že šišlám?“

„Aha, chápu,“ prohlásila jsem, ale vůbec jsem tomu nerozuměla. Vmáčkla jsem se na pohovku vedle mámy. „A v čem je vlastně rozdíl?“ zeptala jsem se.

Millie vzdychla. „D-O-C-T,“ hláskovala. „Dočasná citová tenze. Četla jsem o tom. Maminka strádá. Je vyčerpaná a citově vyprahlá.“

„Je to tak, mami?“

Pokrčila rameny. „Asi trochu ano,“ připustila.

Připomněly mi můj rozhovor se Shonou. Nemluvily jsme skoro o tom samém? Nemám snad taky DOCT?

„Dá se to nějak léčit?“ napadlo mě. „Co se s tím dá dělat?“

Millie zvedla jednu z brožurek. ZIMNÍ SLUNCE, přečetla jsem si na obálce.

„Sluníčko,“ řekla. „To je to, co tvá matka potřebuje.“ Přimhouřila oči a posunula si na nose brýle na čtení. „A ty jsi taky dost bledá, Emily. Trocha zimního sluníčka by ti rozhodně neuškodila.“

Právě v tu chvíli jsem dole uslyšela šplouchnutí. „Táta!“ vyjekla jsem. Pracuje v Shiprocku na hloubení nových jeskyní pro několik mořských lidí. Pohyb ve vodě znamená, že se vrací z práce domů.

A vzápětí už prostrčil hlavu poklopem mezi palubami.

Máma vstala a šla k němu. „Ahoj, lásko,“ přivítala ho a sehnula se, aby se mohli políbit. „Jaký jsi měl den?“

„Krásně švihlý.“ Kouknul se na mě a mrknul. „A mám skvělou novinu!“

„Jakou?“ zeptala se máma.

„Přespříští týden máme volno!“

„Bezva!“ zaradovala se. „Můžeš být s námi doma.“ Chtěla se zase postavit, a zadržela si nohavici o nalome-

né prkno. Pak se rozhlédla a kývla ke stolu uprostřed, který stál na třech nohách a místo čtvrté byl podloženný sloupcem knih. „Možná bychom tu mohli pár věcí opravit.“

„To zní jako spousta legrace,“ udělal táta obličej.

„Počkejte! Přesprší týden? To nám zrovna končí pololetí!“ uvědomila jsem si.

„Přesně tak, maličká,“ souhlasil táta.

Millie sklapla katalog a našpulila rty. „Tím je to dané,“ prohlásila neochvějně. „Zapomeňte na nějaké opravy doma. Nastěhuju se sem a všechno zařídím, až si budete někde užívat.“

Mámě trochu poklesla brada. Millie je možná její nejlepší kamarádka, ale určitě má hodně daleko k nejpraktičtější osobě na světě. Pokud by jí dala do ruky seznam toho, co je třeba udělat, nejspíš by ho zkusila nechat vznášet ve vzduchu jako kouzelný šál a hypnotizovala ho tak, aby se opravy provedly samy. „Vážně, Millie,“ začala opatrně, „opravdu není třeba, abys...“

Millie zvedla ruku, aby ji zarazila. „Trvám na tom. A nejenom já.“

Rozhlédla jsem se. „Ale nikdo jiný nic neříká,“ podotkla jsem.

Obdařila mě jedním ze svých vědoucích pohledů a důrazným šepotem pronesla: „Synchronizace!“

„Cože?“ nechápala jsem.

Netrpělivě potřásla hlavou. „Řízení osudu. Souhra okolností. Synchronizace. Říkej tomu, jak chceš. Všechno do sebe zapadá. Pololetní prázdniny, potřeby tvé matky,

otcovu volno v práci.“ Zvedla brožuru, kterou pořád ještě držela v ruce. Zamávala nám s ní před očima. „Pojedete na dovolenou. Sám osud vám to nařizuje.“

Táta se podíval na mamku. „Millie má pravdu,“ řekl. „Všichni si potřebujeme oddechnout.“ Mrknul na mě a dodal: „A pokud je to řízení osudu, nemáme se o tom s kým dohadovat.“ Natáhl ruku k Millie. „Tak do toho! Podej mi to, prosím tě. Zamluvíme si dovolenou.“

Později ten den jsme s mámou, tátou, Millie a Aaronem procházeli nabídkové katalogy.

Aaron je můj kluk. Je polomořský, stejně jako já. A v mém věku jediný takový, koho znám.

Mamka s Millie seděly na pohovce, ukazovaly si na fotky a obdivně vzdychaly. „Páni, koukni na tohle,“ nebo „Co tenhle?“, případně jen „No teda,“ se ozývalo skoro pořád.

Táta listoval brožurou s rostoucí nespokojeností.

Aaron a já jsme se uvelebili na sedacím pytli s katalogem před sebou. Měli jsme jeden společný a sloužil nám hlavně jako zástěna. Při otáčení stránek bylo třeba se hodně naklonit a prohlubeň v sedacím pytli nás taky tlačila k sobě. Mohli jsme se pěkně tulit.

„Koukni na tu vodu! To je barva, co?“ zvolal Aaron nad další stránkou. Přitáhl si mě blíž, abych na fotku taky viděla.

„Zjistí, jak velký je tam bazén,“ ukázala jsem na hotel.

Po chvíli táta zaklapl poslední brožuru a hlasitě vzdychl. „To mě štve,“ řekl po hodině strávené nad katalogy. „*Nikde* nenabízejí *nic*, co bychom mohli dělat společně.“

Měl pravdu. Do žádného luxusního hotelu jsme jet nemohli, protože táta by musel trávit celé dny jenom v bazénu. My bychom si užívali prázdniny, a jeho šoupli do akvária.

„Počkat!“ zvedla se Millie z pohovky.

Táta se na ni zadíval. Já odložila katalog, Aaron nehybně seděl, máma vzhlédla. Všichni jsme zírali na Millie, která mávala ve vzduchu brožurou.

„Našla jsem to!“ oznámila nadšeně. „Mám pro vás perfektní místo na dovolenou!“ Natáhla ke mně ruku. „Běž to ukázat tatínkovi.“

Vyškrábala jsem se z prohlubně v sedacím pytlí a vstala jsem, abych si od ní mohla brožuru vzít. Cestou přes palubu jsem si prohlížela otevřenou stránku.

„Ostrov Majesty, hotel Tiptoe,“ stálo tam.

Dál jsem nečetla, jen jsem se dívala na fotky. Nádherně čistá modrá voda, zlatý písek a z pláže se táhla do zálivu řada chatek.

Podala jsem katalog tátovi. Máma vstala z pohovky a přišla k nám.

„Ostrov Majesty,“ četl si pro sebe táta. „To zní dobře.“

„A poslechni si tohle,“ přidala se máma. „Majesty je ostrůvek plný krás a přírodního bohatství. S jemným zlatým pískem, obklopený nádherně čistým modrým

mořem, září uprostřed oceánu jako drahokam. Tady se každý cítí jako král.“

Aaron byl už taky u nás a četl nahlas další odstavec na stránce: „Probudí vás šumění moře a během minuty můžete vzlouznout do vln Zálivu modrých ploutví.“

„To zní fantasticky!“ usmála jsem se.

„To teda jo. Určitě jedte!“ přidal se Aaron. Hned mě ale chytil za ruku a zašeptal: „I když se mi bude k zbláznění stýskat.“

„Mně taky,“ odpověděla jsem šeptem.

Táta se podíval na mamku. „Zní to romanticky,“ řekl.

Máma vyloudila přesládlý úsměv, který tátovi občas věnuje. „To ano.“

Což mohlo být bezva pro ně. Jenže pokud to má být něco jako druhé líbánky, nechci jim dělat křenu.

Ale třeba nebudu muset. A možná ani postrádat Aarona.

„Nemohli by jet i Aaron a Shona?“ zeptala jsem se. Strávit týden se dvěma pro mě nejmilejšími lidmi bylo to nejlepší, co jsem si dokázala představit.

„Dva kamarádi?“ zarazilo mámu. „To nevím. Nic ve zlém, Aarone, ale myslím, že původně to měl být odpočinkový týden hlavně pro mě. Starat se o tři teenagery nevypadá moc relaxačně.“

Aaron mávl rukou. „Chápu. Vůbec se tím nemusíte zabývat.“

Millie hlasitě zakašlala. „Pardon, nenechte se rušit,“ řekla a několikrát se bouchla do prsou.

„Nebudeš se o nás muset starat,“ přesvědčovala jsem mámu. „Budeme pořád někde spolu. A vás dva necháme, abyste si užívali sentimentální romantický týden.“

Táta se zasmál a dal mámě pusku na tvář. „Mně to připadá v pohodě.“

Máma vzdychla. „No, já nevím.“

Millie znovu zakašlala, tentokrát hlasitěji. Máma se na ni obrátila. „Jsi v pořádku, Millie?“ zeptala se.

„Co, já? Jistě, jistě,“ tvrdila a tvářila se nezúčastněně. „Jen mě něco dráždí v krku.“ Vzala do ruky časopis a nonšalantně jím začala listovat. Potom dodala: „V tuhle roční dobu vždycky chytnu nějaký virus. To je tím počasím. Ale nedělej si starosti. Jen se dál věnujte svým plánům.“

Máma se zasmála. „Myslela jsem, že máš v plánu zůstat tady a postarat se o loď.“

„Cože? Á, správně. Ano. Však si mě nevšímejte a domluvte se spolu.“ Ještě jednou zakašlala a vytáhla si šál až ke krku.

„Asi...“ ozval se táta. „Víš, kdybychom s sebou vzali ještě jednoho dospělého, bylo by nás víc na hlídání mládeže.“

„To je pravda,“ rychle jsem se k němu přidala. Pokud by přítomnost Millie zvýšila šance na to, že vezmeme i moje kamarády, jsem stoprocentně pro, jen ať jede. „Navíc bys měla společnost, když by nás chtěl táta vzít na nějaký výlet pod vodou.“ Obrátila jsem se na Aarona: „Že by ses rád vydal na průzkum toho krásně modrého moře?“

Aaron vykulil oči. „No jasně!“

„Dobrý nápad,“ souhlasila mamka a obrátila se k Millie. „Tak co, chtěla bys jet?“

Millie odhodila časopis a stáhla si šál z krku. „Můžete se mnou počítat,“ zářivě se usmála. „Tohle si rozhodně nenechám ujít.“

„Tak dobrá,“ smál se táta. „Promluvím s rodiči Shony. A ty se zeptej maminky, Aarone. Když budou všichni souhlasit, zařídíme rezervaci.“

Aaron se zvedl k odchodu a já mu stiskla ruku. „Doufám, že tě pustí.“

„Určitě,“ řekl. „O to se postarám.“

Když byli všichni pryč, prohlédla jsem si znova fotky. Vypadalo to tam opravdu nádherně. Perfektní místo na nicnedělání, o kterém mluvila Shona. A na to její „spláchnutí“. Relax. Žádné riskantní ani tajemstvím obestřené výpravy. Nic takového. Budeme jen ležet na slunci, poplaveme, kam se nám bude chtít, a svět kolem nám bude fuk.

Čeká mě perfektní týden. Nejlepší, jaký jsem kdy zažila.

Druhá kapitola

Páni! Rozhlídni se!“ žasla Shona. Kam až oko dohlédlo, se mihotala tyrkysová hladina moře. Nádhera.

Všechno se seběhlo tak rychle, že jsem tomu skoro nemohla uvěřit. Rezervace na poslední chvíli znamenala slevu, rodiče mých kamarádů souhlasili, zaplatili jsme výhodnou cenu, a už jsme byli na místě. Ostrov Majesty.

Máma si nejdřív promluvila s manažerem hotelu. Zatím se ještě s nikým z mořských lidí neseťkal, ale četl nějaké články, jejichž autoři někoho z nich skuteč-

ně spatřili. Byl nadšený, že se u nich ubytujeme, a dokonce nám přidělil chatky přímo nad podmořskými jeskyněmi.

Ocitli jsme se v ráji.

Bydleli jsme nad hladinou moře v chatkách, postavených na pylonech. Obsadili jsme jednu se třemi pokoji. Každý pokoj měl svůj balkon a pod ním zmíněnou jeskyni. Mohli jsme z něj skočit do vody a doplatvat ke dnu rovnou do jeskyně.

Aaron měl vlastní pokoj, a v jeskyni pod ním se ubytoval táta. Pod mým pokojem byla jeskyně pro Shonu a spojovacími dveřmi jsem mohla projít k mámě s Millie.

Postávala jsem na balkoně, z něhož vedly schůdky do vody, a kolem plavala Shona. Moře bylo tak průzračně čisté, že jsem viděla až na její obytnou jeskyni na dně ve skále.

„Nechceš to tu trochu prozkoumat?“ zeptala se mě s úsměvem.

„A ty?“ zasmála jsem se.

Udělala obličej. „Jen se rozhlídni! Jasně že chci!“

„Tak jo, poplaveme,“ souhlasila jsem. „Jen si vezmu plavky,“ couvla jsem zpátky do pokoje. Vzala jsem kufr, hodila ho na postel a otevřela ho.

Vtom jsem uslyšela zaklepání na dveře.

„Je otevřeno!“ zavolala jsem.

Dveře se rozletěly a vešel Aaron. Vzal mě za ruku a táhl mě zpátky na balkon. „Podívej se na to!“ řekl nadšeně.

„Já vím. Úžasný!“

„Jo, stejně jako ty,“ stiskl mi ruku.

Zasmála jsem se. Hlavně proto, abych skryla pocit trapnosti. Samozřejmě, že něco takového slyším ráda, ale nechtěla jsem, aby si Shona připadala vyřazená ze hry. Sice má taky kluka, ale kvůli tomu, že pracuje pro Neptuna, se vídají jen málo.

„Hej, vy dva, nechtěli byste být radši sami?“ zavolala na nás.

Rychle jsem uvolnila ruku z Aaronovy dlaně. „Ne! Jasně že ne.“ Obrátila jsem se k Aaronovi. „Zrovna jsme si chtěly jít zaplavat a trochu si to tu prohlídnout,“ vysvětlovala jsem. „Jdeš taky?“

„No jasně!“ souhlasil. Pak přešel očima k Shoně a zpátky ke mně. „Teda, pokud vám to nevadí?“

„To víš, že ne,“ ujistila ho Shona. „Jen pojď hned, ať nečekáme celou věčnost!“

„Dvě minuty!“ zavolal přes rameno, když mizel z pokoje. „Sejdeme se tady!“

Byla jsem z toho trošku nervózní. Najednou jsem měla obavy, jestli jsem udělala dobře, že jsem je sem vzala oba. Nestála jsem o to, abych se cítila rozpolceně mezi nimi dvěma.

Vrátila jsem se do pokoje převléknout. Než jsme jeli, koupila jsem si nové plavky. Vybrala jsem si takové, které budou po mojí přeměně v mořskou pannu stejně třpytivé jako můj rybí ocas.

Vyšla jsem na balkon a sklouzla k Shoně do vody. Když jsem vodu ucítila na těle, rázem mě všechny starosti přešly.

Nejdřív mi znecitlivěly prsty u nohou, pak chodidla. Nohy se napřímily. Nakonec úplně zmizely. Místo nich se mi pod hladinou třepotal zeleno-purpurový rybí ocas a rozstříkoval nade mě duhové kapky.

A když jsem se ponořila úplně celá, zaplavil mě známý pocit.

Byla jsem doma.

Všichni tři jsme hladce proplouvali mořem, prohlíželi si jeskyně ve skalách pod námi a vrhali se do tunelů a uzoučkých průlivů. Občas jsme vypluli na hladinu, lehce klouzali na zádech a kochali se krásou kolem sebe.

„Co se vám zdá modřejší?“ zeptala jsem se. „Oceán, nebo obloha?“

„Oceán,“ odpověděl Aaron.

„Obloha,“ odpověděla současně s ním Shona.

Zasmála jsem se. „Obojí je úžasný,“ prohlásila jsem. Pak jsem švihla ocasem a zajela jsem zpátky pod hladinu.

I podmořský život mi tu připadal neobyčejně krásný a přitom pohodový. Se sotva zratelným pohybem ploutví kolem mě proplouvala skupinka rybek s růžovými flíčky po těle a žlutě orámovanýma očima. Vypadaly, jako by si namalovaly oční stíny.

O kousek dál jsem viděla rybu s bílým pruhem na zádech a velkou černou otevřenou tlamou, jak lehce

klouže mořem. Chalupy se pohupovaly jako ve zpomaleném filmu.

Bylo to dokonalé. V každém ohledu. Plavali jsme, blbli, užívali si krásný den a mně připadalo, že tady prostě nemůžeme mít vůbec žádné starosti. Bude to naprosto bezstarostný týden.

Probudilo mě jemné šplouchání moře o podlahku přede dveřmi. Byli jsme tu druhý den a domluvili se, že se sejdeme na balkoně u mamky s Millie a dáme si tam společně snídani. Všechna jídla se v hotelu podávala formou samoobslužného bufetu, a co jsme si vybrali, jsme si mohli odnést s sebou.

Vzala jsem si v jídelně nějaké ovoce, cereálie, pití, pár kousků sladkého pečiva a odnesla si to k ostatním.

„Chceš čaj?“ zeptala se mě Millie, když jsem si k nim sedla na balkon. Zrovna otevírala sáček s porcovaným čajem, protože voda ve varné konvici už začínala vařit. „Přivezla jsem si ho s sebou,“ vysvětlovala. „Earl Grey nesmí nikde chybět! Celý týden bych to bez něj nevydržela.“

„Díky, mám pomerančový džus, to mi stačí,“ řekla jsem a odsunula si židli.

„Když už jsme tu všichni...“ začala máma a zaběhla dovnitř. „Podívejte se, co jsem dostala.“

Vrátila se s náručí plnou letáků. Půlku jich rozložila na stole a druhou podala tátovi, aby se mohl i se

Shonou taky podívat. Oba seděli na kraji podlázky, rybí ocasy spuštěné do vody.

Probírali jsme se s Aaronem letáky na stole. Nabízely výlety na člunu, pěší túry po ostrově, poznávání přírodních krás, zkrátka všechny možné aktivity. „Každý den můžeme dělat něco jiného,“ radovala jsem se.

„Nevím, jak se Shonou zvládneme golf, i když je pro amatéry,“ smál se táta.

Zvedla jsem jeden leták. „Nepřekonatelný vodopád na Zapomenutém ostrově,“ psalo se tam. Na fotografii byl docela malý ostrov a uprostřed něj hora, jejíž vrchol se ztrácel v oblacích. Po celé stěně hory se shora až do moře valil mohutný bílý zpěněný vodopád.

Pod vodopádem se prostíral pás klidné vody a tam byl na fotce vidět jasně žlutý člun.

Písmem ve stejné zářivé žluté barvě pod tím stálo: *Navštivte tajuplný ostrov, náš nedávný objev, s divokým a zrádným vodopádem. Majesty Tours pořádá denně po celý rok výlety na člunu. Zapomenutý ostrov je úžasným cílem.*

Podala jsem leták mámě. „To bude super, co říkáš?“

Mamka se na něj zadívala. „No teda! Paráda!“

Millie ztěžka dosedla vedle mámy a koukla se jí přes rameno. „Ááách,“ srkla si hlasitě čaje. „Se mnou můžete taky počítat.“

„Že byste si všichni vyjeli na člunu?“ navrhl táta. „A já můžu vzít Shonu na výlet, prozkoumáme zvláštnosti mořského dna.“

Zachytila jsem Shonin pohled. Nevypadala tím nápadem zrovna nadšená a já jsem rozhodně nechtěla, aby se cítila odstrčená. Obzvláště ne první den.

„Já nepojedu,“ prohlásila jsem.

Shona se zamračila. „To by byla škoda! Musíš jet, zdá se, že je to naprosto švihlý!“

Zamyslela jsem se. „Vezmeme tě s sebou!“ řekla jsem.

Millie se podívala na nabídku. „Ale Emily,“ začala opatrně. „Přece víš, že je to výlet na člunu!“

Zaculila jsem se na Shonu. „Mohla bys plavat vedle lodi. Bude to zábava!“

„Víš jistě, že to nebude nebezpečné?“ vložila se do toho máma. „Máme Shonu na starost, když jsme tady společně.“

„Myslím, že přinejmenším část cesty s vámi můžu plavat,“ řekla Shona. „Možná ne až k vodopádu, ale směrem k ostrovu se klidně vydám. Určitě tak daleko, abych měla pocit, že jsem na výletě s vámi. Aspoň tak trochu.“

„Ne jenom trochu,“ ujistila jsem ji. „Budeš *stoprocentně* s námi!“

„Tak dobře,“ ustoupil táta. „Ale dej na sebe pozor.“

„Slibuju,“ souhlasila.

Táta se otočil k Aaronovi. „A co ty, mladý muži? Člun, nebo zajímavosti mořského dna?“

Aaron si ukousl toast. „No, radši bych jel na člunu, jestli můžu,“ odpověděl. Stiskl mi pod stolem ruku a potichu dodal: „Celý den budeme spolu!“

To ve mně samozřejmě vyvolalo hezký pocit. A jistě že jsem si to taky přála. Zároveň jsem si ale zoufale přála, aby byla spokojená i Shona. Aby se necítila osaměle. A tak jsem si jen strčila do pusy lžici plnou cereálií a zamumlala, jak nejpřirozeněji jsem dokázala: „Jo, to bude fajn.“

Když máma odešla, aby zavolala na recepci a objednala nám místa na člunu, zvedla jsem se a šla si sednout na podlážku balkonu k Shoně.

Usmála se a trošku se posunula, aby mi udělala místo na kraji. Stejně to ale nebyl její normální úsměv. Usmívala se jenom rty, očima ne.

„Jsi v pohodě?“ zeptala jsem se.

„Jo, jasně,“ odpověděla bezvýrazně.

„Hej! Co je?“

„Nic, vážně.“

Zvedla jsem jedno obočí.

„No tak jo.“ Zamávala mi pod nosem letáky. „Zkrátka, já nevím... Tohle všechno...“ začala. „Nic z toho nemůžu dělat tak jako ty. Nechci ti zkazit prázdniny.“

Zasmála jsem se. „Ale Shono, jsi přece moje nejlepší kamarádka! Ty mi nic zkazit nemůžeš!“

Udělala obličej. „Já vím, promiň. Asi jsem blbá, ale myslela jsem si, že se tu my dvě s Aaronem budeme jen tak poflakovat a nebudeme jezdit na žádný výlety. Sladký nicnedělání, jak jsme se domlouvaly.“ Významně se na mě podívala. „Popravdě si nejsem jistá, že plavat na druhou stranu zálivu a dívat se, jak si to vy všichni užíváte společně na lodi, bude ta pravá zábava i pro mě.“

Měla pravdu. Měly jsme si dáchnout, nebo se spláchnout, nebo cokoliv takhle odpočinkového. Slíbila jsem to, a teď jsem Shonu nechtěla zklamat. Už jsem měla na jazyku, že nikam nepojedu a zůstaneme celý den tady, budeme si jen tak povídat a vůbec nic nedělat. Vtom se ale vrátila máma.

„OK, všechno zarezervováno,“ volala. „Máme být v půl třetí v přístavišti *Paradise*.“

Podívala jsem se na Shonu.

„Tak jo, jeď na ten výlet,“ navrhla. „Já zůstanu tady, nebo se s tvým tátou vydám zkoumat podmořský život. Stejně je to jen pár hodin.“

„Vážně to tak chceš?“ ujišťovala jsem se.

Přikývla.

„Slibuju, že pojedu jenom na tenhle jeden výlet. A pak už nebudeme dělat nic, jen se společně slunit nebo koupat v moři. OK?“

Usmála se, a tentokrát měla veselé i oči. „Jedině, jestli to opravdu chceš.“

„Jasně že jo. Jeden výlet, a pak švihlý spláchnutí. Klid, žádný záhady ani bláznivý dobrodružství. Naše dohoda platí, a nic ji nenaruší.“

Shona se zasmála. „To zní dobře!“ souhlasila.

Zaculila jsem se a pevně ji objala. Rybí ocasy se nám třepotaly vzrušením a rozstříkávaly kolem duhové kapky. Dnešek bude švihlý!

Třetí kapitola

Dámy a pánové, věnujte prosím pozornost následujícím bezpečnostním pokynům. Cestou k Zapomenutému ostrovu se můžete na lodi volně pohybovat, ale držte se laskavě v prostoru ohraničeném bílou čarou kolem celé paluby. Na okraj za čarou nevstupujte. Pokud je to možné, přidržujte se zábradlí. Pokusíme se dostat k ostrovu co nejbliže, což pro vás, kteří si budete chtít prohlédnout vodopád z venkovní paluby, znamená, že budete hodně MOKŘÍ. Jsme tady pro vás a vaši zábavu, ale přednější je bezpečnost. Proto si dovoluji

zdůraznit, že opravdu NENÍ BEZPEČNÉ chodit mimo vyznačený prostor. Děkuji vám za pozornost a jménem posádky přeji všem vydařený výlet do světa tajemna.“

Dostali jsme žluté pláštěnky. Vypadaly jako nějaké obrovské stany.

Navlékli jsme si je a Millie si sama sebe spokojeně prohlížela. „Docela se mi líbí,“ tvrdila. Abych pravdu řekla, tvarem se pláštěnka moc nelišila od splývavých pláští a rób, které Millie obvykle nosí. „Možná se zeptám, jestli bych si ji nemohla nechat.“

„Kam si sedneme?“ chtěla vědět mamka.

„Dopředu,“ jednohlasně jsme zvolali spolu s Aaronem.

Zamračila se. „No, nevím. Až tam nacáká voda, mohlo by to tam dost klouzat. Slyšeli jste hlášení!“

Millie už se hrnula ke dveřím, které vedly do kajuty. „Dělejte si, co chcete, mládeži. Já mám ráda sucho a teplíčko. Tak zatím!“

„Myslím, že půjdu taky dovnitř,“ přidala se máma. „Slibte mi, že na sebe dáte pozor a budete se chovat podle pokynů. Držte se zábradlí a nechoďte za bílé čáry.“

„Jasně, mami,“ ujistila jsem ji.

„Dám na ni pozor,“ chytil mě Aaron kolem ramen. Zvedla jsem jedno obočí.

Aaron se zasmál. „Teď mě napadá, že by se za čárami dala obejít celá loď kolem dokola,“ dodal.

Taky jsem se zasmála.

„Myslím to vážně. Buďte opatrní, ano?“ naléhala máma.

„To víš, že budeme,“ tvrdila jsem.

„Tak já jdu za Millie. Ahoj, uvidíme se později.“

Aaron mě vzal za ruku a vykročili jsme k přední palubě. Pár lidí už tam bylo. Jeden mladý pár si dělal fotky, nějaký starší muž si navlékal žlutou pláštěnku a pak tam seděli rodiče se dvěma dětmi, které se vmáčkly mezi ně.

„Asi sem,“ ukázal Aaron na volné místo uprostřed paluby. Vklouzli jsme tam a čekali, až loď nastartuje.

Najednou motor zaburácel, jeden člen posádky naskočil na loď a hodil tam lano. „Kotvy zdviženy!“ křikl. „Odplováme.“

Zvuk motoru se ustálil na pravidelném *put – put, put – put*. Vyjeli jsme z přístaviště a pokračovali ven ze zálivu. Zapomenutý ostrov jsme zatím neviděli, tak jsem se naklonila přes zábradlí a rozhlížela se během poklidné plavby kolem.

Bafání motoru pohánělo náš člun po jiskřivé hladině moře. Jak voda, tak obloha po chvilce ztmavly, snad aby si neměly co vyčítat.

Když už jsme měli zátoku za sebou, motory hlučně spustily naplno, a větší rychlostí jsme vpluli do ještě tmavšího moře. A brzy jsem už před sebou rozeznávala nějaké obrysy. Ještě to byla jen neurčitá skvrna v dálce, ale jak jsme se přibližovali, poznala jsem podle fotek z letáku, že je to cíl naší plavby.

Po celém ostrově bylo vidět špičaté, rozeklané útesy, jako by se k nebi zvedaly obrovské rakety přímo z moře. Ta, co trčela vepředu, vypadala jako vyrobená

z křídý. Čistě bílá. V pozadí se nad útesy vypínala hora.

Střední část ostrova halil prstenec mraků, nad nimiž vyčuhoval vrchol hory.

Když jsme se přiblížili ještě víc, zjistila jsem, že to bílé v popředí není útes. Byl to vodopád. Řítil se z nejvyššího bodu na ostrově a dopadal do moře s takovou silou, že mi připadal jako ten nejobrovitější a nejzuvivější proud vody, jaký jsem kdy viděla. Připadal mi dokonce mocnější než Velký mořský útes, který chrání přístup do Neptunovy věznice.

„Páni, Aarone!“ vydechla jsem a sevřela mu paži.

„Já vím,“ zašeptal.

Motory lehce blafaly a člun se pomalu blížil k ostrovu. Čím jsme byli k vodopádu blíže, tím míň mě zajímalo všechno ostatní. Skoro jsem nevnímala loď, další cestující, dokonce ani Aarona.

Blíže a blíže. Sotva po metrech jsme se sunuli dopředu. A postupně jsem toho rozeznávala víc a víc. Tajuplný oblak visel kolem středu ostrova jako tmavý pás, na němž se míhaly různobarevné světelné pruhy. To se odrážely oblouky duhy, vytvořené tím, jak sluneční paprsky svítily skrz vodu, kterou rozstříkoval vodopád.

Voda mi stříkala i do očí, ale přesto jsem nemohla odtrhnout pohled. Dokázala jsem jen fascinovaně zírat.

Aaron si mě přitáhl k sobě. „Úžasný, vid'?“

„Neskutečný!“

Člun se teď dostal přímo proti vodopádu a ještě se k němu přibližoval. Před očima jsme měli stěnu

obrovského útesu, pokrytou bílou polevou z vodní pěny. Voda se přes ni valila a narážela na skálu takovou silou, že vystříkovala zpátky nahoru skoro až ke špičce útesu.

Dole to vypadalo, jako by hora měla širokou sukni, a kolem dokola oblouk země jako jeviště. Z něj vyrůstaly špičaté zuby útesů, každý vyšší a špičatější než ten před ním. Na vrchol nejvzdálenějšího jsem nedohlédla.

Motory zvyšovaly otáčky a běžely a rachotily skoro stejně divoce jako vodopád.

Matně jsem vnímala lidi kolem, kteří fotili, volali na sebe a snažili se překřičet hukot vody. Člun se stále ještě přibližoval k vodopádu, a jak nás skrápěla čím dál větší vodní tříšť, hlasy lidí se ztrácely.

Zavřela jsem oči a ucítila na obličejí vodu. Spršky mi dopadaly na tváře jako polibky, svými křídly mi přikryly víčka. Řev motorů docela přehlušil hřmot vodopádu.

Takový pocit jsem nikdy předtím neměla. Tohle místo mě úplně pohltilo, uchvátila mě jeho krása, kterou jsem vnímala nejen očima, zjitřila mi všechny smysly. Cítila jsem ji, ochutnávala a měla jí i plné uši. Přála jsem si, aby ta chvíle nikdy neskončila.

Bohužel ji přerušil hlas, který zazněl z mikrofonu.

„Dámy a pánové, věnujte mi prosím pozornost. Během několika minut se přiblížíme na nejkratší možnou vzdálenost k vodopádu. Samozřejmě zůstaneme tam, kde nemůžeme ohrozit lidské životy. V této oblasti jsou pod vodopádem nebezpečné víry a může nastat nepředvídatelné vzednutí oceánu. Abychom byli schopni

zajistit vaši bezpečnost, žádáme vás o opuštění otevřené paluby. Opakuji, žádáme všechny cestující, aby laskavě přešli do kajuty. Děkujeme.“

Rozhlédla jsem se. Skoro všichni už odešli dovnitř. I když jsme si předtím navlékli žluté pláštěnky, byli jsme teď dost promočení. Většina lidí tedy nepotřebovala pobízet. Rádi se přesunuli do kryté kajuty.

Na palubě jsme zůstali jen my dva s Aaronem a na druhém konci ten mladý pár. Podobně jako my se tiskli k sobě, ale byli otočení zády k ostrovu. Objímali se pažemi, kapuce měli stažené přes hlavu. Jeden z nich natáhl ruku s mobilem, aby si udělali selfíčko s vodopádem v pozadí.

„Taky bysme se mohli vyfotit,“ navrhl Aaron.

„Nemám tady mobil,“ namítla jsem.

„Já taky ne,“ zasmál se. Ukázal na ty dva, kteří už si fotku udělali a mířili teď dovnitř. „Asi bysme měli taky jít.“

„No jo,“ vzdychla jsem.

Jenže když jsme se otočili, zahlédla jsem něco ve vodě. „Aarone!“ Sevřela jsem mu paži. „Podívej!“ ukázala jsem dolů, ale už to zmizelo a zůstaly jen zpěněné vlny od proudů vody, které s burácením dopadaly do moře.

„Nic nevidím,“ opáčil Aaron. „Co tam bylo?“

„Nevím. Asi velká ryba nebo tak něco. Možná lachtan nebo malý žralok?“

„Nebo jenom skála.“

„Jo, nejspíš,“ souhlasila jsem. Jako obvykle jsem měla příliš bujnou fantazii.

Vydali jsme se ke dveřím a vtom jsem to zahlédla znovu. Nějaký stín pod hladinou. „Aarone!“ ukázala jsem na něj. „Zase to tam bylo! A určitě se to hýbe!“

Zahleděl se do vody. „Jo, vidím to! A plave to směrem k lodi,“ tvrdil.

„Nepůjdeme to prozkoumat?“ navrhla jsem. Už jsme došli ke dveřím do kajuty, ale o kousek dál vedly schůdky na dolní palubu.

Rychle jsem se rozhlédla. Nikdo jiný než my dva už tu nebyl. „Tudy by to šlo!“ ukázala jsem na schůdky. „Nikdo by nás neviděl.“

„Nejsem si jistý, jestli je to dobrý nápad, Em. Ten člověk...“

„Já vím,“ nenechala jsem ho dokončit větu. V hlavě mi bleskla dohoda se Shonou. Porušila bych ji tak?

Ne. Myslím, že ne. Neženu se za žádným dobrodružstvím. Jenom chci zjistit, co je to v moři vedle lodi.

„Jen se tam mrkneme,“ naléhala jsem. „Hned pak půjdeme dovnitř.“

„Fajn, ale budeš opatrná, jo? Je to tam nebezpečný!“

„Jsme přece polomořští,“ řekla jsem se smíchem. „Co nejhoršího se nám může stát? Spadneme do vody. Hrůza!“

S povzdechem se zasmál. „No tak jo,“ dal se přesvědčit. „Je mi jasný, že když už tě to napadlo, musíš to prostě udělat. Samotnou tě ale jít nenechám.“

Ke schůdkům jsem šla první. Rychle jsem se podívala na všechny strany, jestli nás nikdo nevidí. Pak jsme překročili ceduli VSTUP POUZE PRO POSÁDKU

a vydali se po schůdcích dolů. Celou cestu jsme se pevně drželi zábradlí a opatrně jsme sešli na dolní palubu.

„Tady je to jiný, co!“ překřikoval Aaron hřmot vody. Vší silou jsme se drželi zábradlí na dolní palubě, protože loď sebou příšerně házela ze strany na stranu. Navíc jsme museli čelit prudké vodní sprše. Na dolní palubě mi vodopád připadal ještě mohutnější, protože jsme mu byli blíž. Navíc jsem měla dojem, že člun jede přímo do něj a že jsem se ocitla v mlze uprostřed průtrže mračen.

„Hrozně divoký, vid’?“ křikla jsem.

Aaron byl bledší než obvykle. Vlastně začínal zeleňat. Zřejmě nestačilo být polomořský, aby se člověku na dolní palubě nedělalo zle. Houpalo to s námi víc než na největší atrakci v zábavním parku. Ani mně nebylo úplně dobře od žaludku, a to jsem žila celý život na lodi!

Podívala jsem se do moře. Všude jsem teď viděla jenom bílou pěnu. Po lachtanovi nebo žralokovi nebo co to vlastně bylo nikde ani památky.

Zvedla jsem oči zpátky k vodopádu. Motory běžely na plné obrátky a s řevem udržovaly loď na místě.

Zdálo se mi, že jsme se ocitli v úplně novém světě a čím dál víc nás pohlcuje mlha.

Upřeně jsem hleděla do zpěněné vody a skoro jsem si přála, abych s ní splynula.